

Chương 6

Kịch! - tiếng mở cửa Thư Viện CẨM vang lên, Thần Nông và Kim Ngu bước vào sau khi trèo qua những chiếc bảng cấm được dựng trước cửa.

Thực sự Thư Viện CẨM cũng như bao thư viện khác. Nhưng điều quan trọng là tại sao nó lại bị cấm?

Mọi thứ bên trong vẫn được sắp xếp ngăn nắp, nhưng xung quanh rất nhiều bụi. Các kệ sách được dựng cách nhau khoảng ba bước chân. Nhưng mỗi lần Thần Nông bước ngang qua một kệ thì ở phía bên kia cũng có một bóng người lướt theo anh y như một tấm gương đang phản chiếu lại hình ảnh của anh.

“Kim Ngu?” - Thần Nông quay mặt nhìn qua phía đối diện xem có phải là bóng dáng cô lớp trưởng hay không. Nhưng anh chẳng thấy ai cả. Thần Nông bắt đầu quay hẳn người qua, bước từng bước vào giữa hai kệ sách, đồng thời đưa mắt ngược nhìn những cuốn sách. - “Đừng đùa nữa Ngu Ngu!” - Bước những bước chân thật nhanh, Thần Nông lao đến phía bên kia kệ, dừng lại ở ngã ba và quay qua quay lại nhìn hai bên. Thực sự là chẳng có một ai.

Từ trên kệ sách, một cuốn sách đột nhiên rơi xuống khiến Thần Nông giật thót người. Nhặt nó lên, anh ngắm nghía hồi lâu rồi đưa tay đặt lại lên kệ sách. Nhưng dứt mãi mà chẳng vào, dường như bên trong mắc kẹt cái gì đó. Thần Nông nhíu mày, vươn tay cao hơn để mò vào bên trong chỗ đặt cuốn sách vừa nãy trên kệ sách. Đúng là nó vướng phải một cái gì đó mềm mềm, nhưng Thần Nông không tài nào lấy được thứ đó ra. Anh loay hoay tìm kiếm chiếc ghế, sau đó đứng lên, đưa mắt nhòm vào trong khe hở trên kệ sách. Một bàn tay trắng toát và lạnh lẽo lòi ra và lao đến túm lấy mái tóc anh từ khe hở chỗ đặt sách trên kệ.

Thần Nông giật mình và hét toáng lên, đưa hai tay cầm chặt lấy cánh tay lạnh giá kia, cố gắng kéo nó ra khỏi người mình, móng tay anh từ từ cắm phập xuống làn da trên đôi tay ghê rợn kia, máu phụt lên bắn vào mặt anh khiến anh rùng mình và té nhào xuống đất.

“Thần Nông!” - Giọng Ngu Ngu vang lên và đôi mắt nhắm tịt nãy giờ của Thần Nông bắt đầu chuyển động.

Anh mở to mắt nhìn Kim Ngu, nhìn bàn tay của mình chảy máu như vừa bị cào đang túm chặt mái tóc của chính mình. Ngược mắt nhìn lên các kệ sách, bàn tay quái lạ đó đã biến mất.

“Cậu bị làm sao thế?”

Kim Nguu nhíu mày lo lắng nhìn Thần Nông. Đột nhiên nghe thấy tiếng hét của anh, cô vội vàng lao đến thì thấy anh đang ngồi dựa lưng vào một giá sách, với những hành động kỳ lạ.

“Hình như... trên đây có gì đó...” - Thần Nông đưa tay chỉ về phía giá sách đối diện, chỗ trống của một cuốn sách tít trên cao. Kim Nguu quay đầu lại và từ từ ngược mắt lên đó, vài giọt mồ hôi chảy dài trên trán cô.

“Đề tứ xem thử!” - cô lớp trưởng toan đứng lên thì bị cánh tay của Thần Nông kéo lại, anh lắc đầu quày quặt như muốn cảnh báo cô rằng nó rất nguy hiểm. - “Có phải cậu đã thấy gì đó không?” - Cô bình tĩnh nhìn anh và hỏi.

Thần Nông gật đầu.

“Cậu dường như không phải là người bình thường, cậu luôn luôn thấy được những thứ mà tớ, mọi người, đều không thấy được. Cho nên trong những tình huống thế này, cậu hãy làm đôi mắt thứ hai của tớ. Hiện giờ chúng ta đang đương đầu với một mối nguy hiểm, nên giờ chúng ta phải làm cùng nhau, bảo vệ nhau, cố gắng tìm ra sự thật. Như thế mới chính là cách duy trì sự sống.”

Kim Nguu đã nghi ngờ từ lâu, về việc Thần Nông có thể gặp Song Ngu, về việc anh đã nói chuyện với ai đó trước mặt cô trong phòng y tế, về việc Thiên Bình hiện ra trước mặt anh. Cô đã nghĩ anh không đơn giản là một cậu học sinh lạnh lùng, bất cần. Anh có thể giúp cô, giúp được rất nhiều. Nhưng liệu anh có thể nói chuyện với các linh hồn để tìm ra sự thật?

Thần Nông buông lỏng tay Kim Nguu ra, anh cùng cô đứng lên, chăm chú quan sát xung quanh. Nguu Nguu đưa tay mò vào phần trống trên giá sách, vừa mò vừa sợ. Cô sợ rằng sẽ có cái gì đó lao đến và xé nát tay cô.

“Cái quái gì thế?” - Nhân Mã lên tiếng khi đứng trên bục giảng trong lớp đặc biệt. Một lớp gạch dưới chân anh hình như đã bị ai đó gỡ ra.

Sư Tử và Ma Kết bước đến, cả hai ngồi thụp xuống và quan sát miếng gạch bị lồi lên một cách kỳ lạ. Trời đã tối, tất cả các học sinh có lẽ đã ở trong phòng, thu xếp đồ đạc để chuẩn bị ngày mai về nhà. Những gì đã xảy ra đã gây ra quá nhiều áp lực đến họ, cô hiệu phó đã đề ra cách này để đảm bảo an toàn cho học sinh của mình. Bởi đến lễ cầu siêu mà cũng không buông tha cậu học sinh lớp đặc biệt.

Hiện giờ chỉ còn lại Sư Tử, Nhân Mã và Ma Kết trong lớp đặc biệt.

“Có gì trong đó sao?” - Sư Tử nhíu mày, chống hai tay vào đầu gối và cúi người xuống nhìn lát gạch được tô màu cam nhạt trên sàn nhà. Ngón tay của Ma Kết bắt đầu di chuyển lại gần lát gạch, anh chạm nhẹ vào nó, lát gạch khẽ lung

lay như ở bên dưới nó không được cân bằng. Ma Kết đẩy gong kính lên, anh nhìn Nhân Mã nói:

“Lấy lát gạch lên đi, đúng là có cái gì ở bên dưới.”

Vứt khăn lau bảng qua một bên, Nhân Mã lập tức đưa hai tay gỡ miếng gạch lên, sau đó đặt nó kế bên anh.

Đúng là có gì đó thật, Sư Tử đưa tay lấy một cuốn sổ nhỏ từ phần lõm khá sâu ở bên dưới lát gạch. - “Gì đây?” - Cô nàng ngắm nghía cuốn sổ trên tay mình, bìa cuốn sổ được trang trí đơn giản, một màu trắng tinh và ở giữa có dòng chữ: Virgo.

Sư Tử tò mò, cô đưa tay mở trang sách đầu tiên là đập vào mắt ba đũa một dòng chữ rất đẹp, của một cô gái viết: Nhật ký Song Ngư.

Phải, đây chính là cuốn Nhật ký mà Thần Nông và Kim Ngưu đang tìm kiếm. Nhưng tại sao nó lại nằm ở đây?

Một cơn gió nhẹ thoảng qua khiến Sư Tử bắt đầu rung mình. Nhưng đây chính là cuốn Nhật ký của Song Ngư, tất cả mọi chuyện sẽ có thể nằm trong này.

“Mau đọc đi, chắc chắn chúng ta sẽ tìm được gì đó.” - Ma Kết lên tiếng. Không khí chung quanh im lặng đến đáng sợ. Ba cặp mắt chớp lên chớp xuống, liếc qua liếc lại từng dòng chữ một trong cuốn Nhật ký, mồ hôi chảy dài trên trán cả ba.

“Khoan đã, như vậy có nghĩa là...” - Nhân Mã đột ngột lên tiếng. Sư Tử và Ma Kết cũng ngừng đọc, nhú mào ngược lên nhìn anh. Nhưng khi anh toan nói gì đó thì đột nhiên cánh cửa lớp đặc biệt bật mở, một thân hình nhuốm đầy máu, với gương mặt nát bấy, giọng nói có phần gấp rút vang lên:

“Các em, mau chạy đi!”

“A!” - Kim Ngưu khẽ la lên làm Thần Nông giật bắn mình kéo cô xuống, cùng lúc đó anh thấy trên tay cô đang cầm một mảnh giấy, được gói trong một miếng nhựa trong suốt và kín đáo.

“Đấy là gì vậy?”

“Chẳng biết, tớ thấy nó được đặt trong chỗ trống trên giá sách ý.” - Ngưu Ngưu nhún vai, giơ bàn tay lên và phui phui những lớp bụi bám đầy trên miếng nhựa trong suốt bọc mảnh giấy bên trong. Sau đó mở miếng nhựa, nhẹ nhàng rút tờ giấy ra. - “Kế hoạch loại bỏ lớp 10.3?” - Kim Ngưu nhìn vào từng dòng chữ trên mảnh giấy. Đập vào mắt cô là dòng chữ to lớn trên. Và sau đó là chữ ký của

một người, bên dưới chữ ký có đóng một con dấu. Cô lớp trưởng há hốc, đưa tay lên che miệng và thều thào với Thần Nông: “Đây chính là bản kế hoạch loại bỏ lớp 10.3 của thầy hiệu trưởng bốn năm trước.”

“Vây nghĩa là...” - Thần Nông giật mình và quay phắt người qua phía bên phải khi cảm thấy có ai đó vừa khều mình, một dãy tường trắng hiện lên trước mắt anh. Anh tiếp tục nói, mắt vẫn dán chặt bức tường đó: “... bốn năm trước Trường Ice đã lên kế hoạch thực hiện việc loại bỏ lớp 10.3?”

Kim Nguu gật gật đầu: “Bởi vì năm đó có mười lớp, mỗi lớp bị thiếu mất một học sinh. Cho nên hiệu trưởng quyết định sẽ tách lớp 10.3 ra và mỗi học sinh sẽ được chuyển vào một trong mười lớp trên.” - Cô vừa nói, mắt vừa liếc nhìn tờ giấy như để xem mình đã nói đúng chưa, hoặc là có thiếu sót gì nữa không.

Nhưng lúc này dường như Thần Nông không còn nghe gì nữa, mắt anh dán chặt vào bức tường trắng phía bên phải. Có gì đó rất kỳ lạ. Bức tường trắng ngày một xám xịt, nhiều vết loang lổ, từ trong những khe hở trên tường đột nhiên những dòng máu đỏ tươi chảy dài ra, trượt thẳng xuống bức tường.

Cái quái gì thế? - Thần Nông nghĩ thầm, khẽ bước đến gần đó nhưng chợt bị Kim Nguu kéo lại. Cô nàng lên tiếng như không biết về những gì đang xảy ra với Thần Nông:

“Lên lầu tìm kiếm những tờ báo cũ viết về ngôi trường đi!”

Mỗi bước chân đặt lên một bậc cầu thang là mỗi lần như có gì đó buốt lạnh đâm thẳng vào chân Thần Nông. Và chỉ riêng mình anh cảm nhận được điều đó. Nơi đây như đã từng có một trận chiến đẫm máu, cái lạnh giá ở đây rất giống trong lớp đặc biệt.

Thôi không nghĩ nữa! - Thần Nông lắc lắc đầu để thoát khỏi những suy nghĩ vu vơ. - Việc quan trọng lần này là...

“Ừa?” - Thần Nông đột nhiên đứng khựng lại ở giữa cầu thang làm Kim Nguu cũng khựng lại theo.

“Chuyện gì vậy?” - Nguu Nguu bước đến và đặt tay lên vai Thần Nông, lo lắng hỏi nhưng lại bị anh gạt tay ra. Thần Nông quát lớn:

“Mục đích tớ vào đây để tìm kiếm cuốn Nhật ký của cô nữ sinh bốn năm trước. Vây mà cậu nói đi tìm những tờ báo cũ là thế nào?”

“Suyt!” - Kim Nguu đặt một ngón tay lên miệng Thần Nông như kêu anh im lặng, nhưng Thần Nông chỉ đảo tròn hai mắt và gạt tay cô ra, một lần nữa. -

“Bình tĩnh lại đi, chắc chắn trong những tờ báo mà phóng viên của trường viết mọi việc sẽ rõ ràng hơn là cuốn Nhật ký của một hồn ma.”

“Nhưng Song Ngu đã bảo tớ phải tìm cuốn Nhật ký...”

Chưa kịp nói hết thì Thần Nông đã nhận được một cái tát đau rát từ Kim Ngu. Bàn tay cô lớp trưởng thì đỏ lên và hơi rát, cô nhìn vào bàn tay của mình, rồi sau đó ngược lên nhìn khuôn mặt Thần Nông đang ngỡ ngàng. Không xin lỗi, cô chỉ nhếch môi, cười khẩy một cái, và dường như đôi mắt đó đã ngăn nước:

“Song Ngu, Song Ngu, Song Ngu. Suốt ngày cậu cứ nhắc mãi chị ta, chị ta chỉ là một hồn ma, chị ta đã bỏ trốn, chị ta đã bỏ mặc cậu. Tớ, mặc dù chỉ là một con nhóc bình thường, nhưng vì người tớ yêu, tớ có thể làm tất cả. Cậu hiểu không?”

Kim Ngu vụt chạy thẳng lên lầu. Cô không thể kiềm chế được nữa. Phải, cô yêu Thần Nông, yêu từ cái lúc anh giúp cô băng vết thương lại ở phòng y tế. Vậy mà mỗi lần ở bên cạnh anh cô chỉ nghe anh nhắc đến Song Ngu. Cô tức giận, giận đến nỗi chẳng thể nói thêm được nữa, tức đến muốn khóc.

Thần Nông giật mình, toan đuổi theo cô thì đột nhiên có một hơi thở buốt lạnh và gấp rút phả trên vành tai anh: “Phải nhớ, đang rất nhiều người cần cậu!”

Anh quay người lại, đứng ở một nửa cầu thang, anh quan sát chung quanh, liếc mắt nhìn xuống bên dưới, nhìn những giá sách, những bàn ghế, những chiếc quạt trần, những chiếc máy tính đầy bụi. Không có một ai đang ở đây ngoài anh và Kim Ngu.

Một chiếc ghế từ dãy bàn ghế dành cho học sinh bỗng nhiên chuyển động như đang có một ai đó kéo nó ra để ngòi xuống. Thần Nông nheo mắt nhìn kĩ, rõ ràng là chẳng có ai cả.

Từ phía sau, một bàn tay trắng toát đặt lên vai anh. Thần Nông lập tức quay người lại. Trước mặt anh là một cô gái có mái tóc dài che phủ một bên mắt, bộ đồng phục trên người có vẻ rách rưới. Cô gái đó bước đến gần anh, không có một tiếng động nào:

“Mau tìm những thứ cậu cần tìm đi, đừng để thứ tình cảm chết tiệt đó chi phối cậu. Nếu không, hãy đón nhận cái thảm họa đó đi.”

Lòng ngực anh nện thành thịch. Có vẻ gì đó vừa ma mị, vừa thành thật trên gương mặt trắng bệch và khó coi của cô gái này.

Thần Nông vẫn đứng im ở đấy, đôi mắt đờ đẫn nhìn người đối diện. Cô gái khẽ nhú mày, sau đó vụt biến mất. Ngay lập tức, thân xác của Thần Nông bị bật ngửa ra đằng sau như có ai vừa vung chân đá anh. Từ nửa cầu thang, Thần Nông ngã nhào xuống bên dưới, người anh va mạnh vào một giá sách làm một số hồ sơ từ trên cao đổ hết xuống đất. Anh nằm bất tỉnh ngay tại đó...

Khoảng một giờ sau, Thần Nông cựa quậy người, mở mắt ra và gượng dậy, anh dựa lưng vào giá sách, thở ra khó nhọc. Đôi mắt anh chợt khựng lại khi nhìn xuống dưới đất, rất nhiều giấy tờ từ bộ hồ sơ danh sách lớp của Trường Ice bị rơi ra. Và một trong số đó có bảng danh sách học sinh lớp 10.3, của bốn năm trước.

Thần Nông ngồi dậy, sắp xếp các tờ giấy vào hồ sơ, sau đó đem nó đến dãy bàn dành cho học sinh và ngồi xuống ngay ngắn.

“Danh sách học sinh lớp 10.3.” - anh đọc thoai một mình, sau đó mở danh sách đó ra xem. Tất cả là mười học sinh. - “Bảo Bình!” - anh khẽ thốt lên khi thấy hình ảnh của Bảo Bình trong bảng danh sách và kể đến là Song Ngư, nhìn cô trong hình giống hệt với Song Ngư phiên bản hồn ma. Thầy chủ nhiệm cũng chính là thầy Bạch Dương. Nhưng dù thế nào đi nữa, khi mắt anh chợt lướt qua một hình ảnh, đôi mắt đó ghi nhận nó một cách chớp nhoáng. Cô gái trong hình chính là cô gái lúc nãy mà anh đã gặp.

Vậy có nghĩa là cô gái đó chính là thành viên của lớp 10.3 bốn năm trước.

Thần Nông đứng bật dậy, và khi đó anh mới để ý, có rất nhiều học sinh đang ngồi chung quanh mình, họ ngồi kín tất cả các dãy bàn, cùng cầm trên tay một quyển sách, cười nói vui vẻ với nhau.

Nhưng họ là ai khi trên người là bộ đồng phục của Trường Ice bốn năm trước? Không lẽ đây chính là những học sinh đã đón nhận thảm họa mà ai đó đã giáng xuống?

“Thần Nông!” - Một giọng nói quen thuộc không thể lẫn vào đâu được mà Thần Nông đã vô cùng muốn nghe thấy vang lên. Song Ngư ngồi trên bàn của anh, bắt chéo hai chân và nhìn anh mỉm cười.

Thần Nông ngỡ ngàng, mở to mắt nhìn cô, những suy nghĩ rời rạc vô vị kia đã tan biến, hiện giờ anh chỉ còn bị đóng đinh bởi ý nghĩa duy nhất: Song Ngư đã trở về.

“Tiền bối?”

“Tôi nghĩ cậu đã biết được những thứ cần biết rồi đấy! Giờ thì hãy mau rời khỏi đây đi!”

“Biết được những thứ cần biết?” - Thần Nông nhíu mày và lắc đầu quầy quậy. - “Không! Tôi vẫn chưa tìm được cuốn Nhật ký của chị.”

“Không, nó không có ở đây!”

Dần dần tiếng cười nói xung quanh ngày càng lớn, nó át đi giọng nói của anh. Thần Nông hắng giọng, cố gắng hét to: “Nhưng còn Kim Ngu, tôi phải đi tìm cô ấy.”

Thần Nông toan bỏ đi thì bị bàn tay lạnh giá của Song Ngu kéo lại. Cô tiến đến gần anh, bàn tay nắm chặt tay anh, tay còn lại áp vào má anh, khẽ đưa gương mặt sát vào tai anh, phả cái hơi lạnh giá ra:

“Mau đi đi, mạng sống của cậu còn lớn hơn cô ta gấp đôi!”

Tiếng cười nói ồn ào vừa nãy tắt ngúm, tất cả các học sinh - nói đúng hơn là các hồn ma - đều đã biến mất. Anh đưa mắt nhìn chung quanh, nhưng khi quay lại để đối diện với Song Ngu thì chị ấy không còn ở đây nữa.

“Chết tiệt, Song Ngu!”

Thần Nông nghiêng rặng, đột nhiên một tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, sau đó là tiếng mở cửa.

Không ổn rồi! Có ai đó đang vào đây!

Việc quan trọng hiện giờ là phải tìm kiếm Kim Ngu, nếu không cô sẽ bị người lạ kia phát hiện ra là đã lên vào đây mất.

Nhưng mà... người đó là ai? Hẳn cũng đang lên vào đây kia mà...

Kim Ngu dừng lại khi thấy trước mặt mình là những tờ báo rải rác ở dưới đất. Đưa tay quạt những giọt nước mắt, cô ngồi xuống, nhặt những tờ báo lên. Có những tờ bị nhàu nát, có những tờ bị dính đầy máu đã khô khiến cô chẳng muốn chạm tay vào.

Trong căn phòng rộng lớn chứa đầy sách giáo khoa cùng với những tờ báo nằm khắp nơi trên sàn, Kim Ngu thấy vô cùng lạnh lẽo và sợ hãi. Trên tường đầy những dấu bàn tay dính máu, nhìn chúng khiến Ngu Ngu sợ sệt, khó chịu giống như đang chứng kiến một thảm họa kinh hoàng đã xảy ra ở đây, ngay tại căn phòng này.

Không một cơn gió nào, nơi đây vô cùng im lặng. Nhưng đột nhiên một tờ báo đã bị rách một nửa từ dưới gầm bàn bay thẳng ra chỗ cô đang ngồi. Kim

Ngưu nhắm mắt lại, thở ra đều đặn, cố gắng giữ bình tĩnh. Cô đưa tay cầm tờ báo đó lên, đập vào mắt cô đầu tiên là hình ảnh của một cô gái với mái tóc đen dài, đang mỉm cười, trên người là bộ đồng phục Trường Ice.

“Đây là Song Ngưu?” - Kim Ngưu nhíu mày, nhìn kỹ vào bức hình trên tờ báo. Và cô lớp trưởng đã phải giật thót người khi đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa ở dưới. - “Thần Nông? Cậu ra ngoài rồi sao?”

Nhanh như cắt, Ngưu Ngưu gấp tờ báo thành một mảnh giấy nhỏ, sau đó nhét vào túi váy. Cô đứng bật dậy, chạy thật nhanh ra bên ngoài, nhưng chưa kịp đi tới cầu thang thì đã bị một bàn tay của ai đó kéo lại và bịt miệng cô lại. Kim Ngưu hoảng sợ đến phát khóc. Cô tiếp tục bị kéo lùi về căn phòng lúc nãy. Mở cửa. Người đó đẩy cô vào thật nhanh rồi nhẹ nhàng cửa lại, không để gây ra một tiếng động.

“Ngưu Ngưu! Tớ đây...” - Thần Nông chưa kịp nói hết lời thì lại nhận được một cái tát từ Kim Ngưu. Anh mở to mắt, một tay ôm má nhìn cô ngỡ ngàng. - “Sao cậu... ?”

“Cậu làm trò gì thế hả? Chuyện này rất vui để đem ra đùa sao?”

Kim Ngưu quát lớn, nước mắt đầm đìa chảy dài trên mặt cô. Thần Nông bối rối:

“Nhỏ tiếng lại đi, tớ làm thế để cậu không hét toáng lên vì giật mình, cậu không thể xuống dưới đó được, bởi vì...”

Thần Nông thều thào và một tiếng “kịch” vang lên khiến anh im bật. Anh nhíu mày rồi vội chạy ra phía cửa, mở tung cửa ra. Nhưng không được. Nó đã bị khóa.

Năm nay thảm họa đã trở lại, đầy toan tính và mưu mô, những cảnh chết chóc cứ liên tục xảy đến khiến ngay chính bản thân tôi cũng phải sợ. Đã khiến cho những người vô tình cũng như vô tội phải chịu những cái chết oan khốc. Tất cả đều xuất phát từ cái chết của tôi vào 4 năm trước, nơi trường Ice- 1 ngôi trường danh giá với những bản thành tích đáng nể...

Hoàng hôn dần buông xuống ngôi trường School Day đắm mùi chết chóc, tôi lặng lẽ ngồi trên lan can sân thượng, nơi quen thuộc mà trước giờ tôi vẫn

thường ngồi. Có lúc lại nhớ đến những chuyện đã qua, có lúc lại cứ dăm dăm nhìn về khoảng không phía trước, 1 ánh nhìn không xác định, như tìm kiếm cho mình 1 lối thoát. Có lúc lại nhớ đến người bố mà tôi từng yêu mến, cũng như thằng bạn thân nhút nhát Bảo Bình, và có lúc tôi thoáng nghĩ đến người đó, Thiên Yết- người đã đem lại cho tôi những cảm xúc mà trước giờ 1 con ngốc chỉ biết dăm dăm cầm cuốn sách học chưa cảm nhận qua, nó thật ấm áp như chính cách anh ủng hộ và động viên quan tâm tôi. Cảm xúc đó khác hoàn toàn so với Thân Nông- em trai của Thiên Yết, 1 anh chàng lạnh lùng, khó chịu nhưng có lúc lại rất trẻ con, ấm áp. 2 con người hoàn toàn khác nhau nhưng lại đem đến cho tôi 1 cảm xúc thật khó tả. Và nếu như thần chết không cố lấy mạng của tôi, có lẽ tôi đã tận hưởng được thứ cảm xúc vẫn mơ mà người ta vẫn thường gọi là tình yêu. Nhưng thật không may, tôi vẫn chưa được nếm thử mùi vị ấy.

Tôi đã chết vào 1 buổi tối âm u, trời không lấy 1 ngôi sao để có thể soi sáng tâm hồn tôi, tin vui là tôi không chết trước mặt mọi người, trước mặt người thân, tin buồn là cái chết cũng không đem lại cho tôi sự yên ổn mà trái lại chính nó kéo thêm 1 chuỗi những bi kịch. Dẫn tới 1 sự kiện mà các học sinh vẫn thường truyền tai nhau: “ THẨM HỌA TRƯỜNG ICE”.

Tôi là 1 hồn ma, 1 hồn ma không cảm xúc, 1 hồn ma chất chứa nỗi oan ức lớn, khiến tôi không còn chút sức lực nào để suy nghĩ, bận tâm về những chuyện đó. 1 cơn gió nhẹ thổi bay mái tóc đen dài thẳng mượt, cơn gió hết như lúc tôi mới bước qua cổng trường Ice, 1 cô nhóc 16 tuổi bắt đầu bước sang cấp 3, bắt đầu trưởng thành với mớ cảm xúc hỗn độn đang ẩn chứa trong đầu. Không biết rằng đây là nơi bắt đầu cũng là nơi kết thúc cuộc đời tôi.

- Yên tâm đi, rồi con sẽ quen thôi, bé Pisces - tên tiếng anh của tôi.

Giọng nói ấm áp quen thuộc của bố vang lên làm cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Bây giờ tôi phải học cách tự lập, phải biết tự chăm sóc bản thân. Điều tồi tệ khiến tôi trở nên ít nói và buộc phải tự lập đó là sự ra đi đột ngột của mẹ sau căn bệnh tim quái ác, cướp đi người bạn thân luôn luôn bên cạnh lo lắng, chăm sóc và lắng nghe mọi suy nghĩ của tôi. Sau những việc làm trẻ con mà tôi đã từng làm như bỏ học, lằm lì trong phòng... nhằm để quên đi sự đau buồn này, tôi đã trưởng thành hơn để học cách chấp nhận sự mất mát đó, luôn luôn tin rằng mẹ sẽ bên cạnh ủng hộ tôi. Và đương nhiên người chịu những khó khăn mà tôi đã gây ra không ai khác đó là bố, bố hiểu cảm giác và tâm trạng lúc đó của tôi nên âm thầm quan tâm, lo lắng, tất nhiên tôi đã không phụ lòng ông. Tôi đã đậu vào trường cấp 3, 1 ngôi trường được đánh giá là chất lượng học tốt nhất và danh tiếng nhất thành phố với khuôn viên rộng hàng trăm hecta, đầy đủ điều kiện, đáp ứng mọi nhu cầu của học sinh - trường Ice. Bố rất vui mừng vì có thể ở bên cạnh để chăm sóc tôi.

10.3 - là lớp mà tôi sẽ gắn bó trong suốt năm học này, đứng trước cửa lớp mà tôi thật sự run, cảm giác mới mẻ về 1 lớp học lạ lẫm. Tôi không biết mọi người

như thế nào? có chịu làm bạn với tôi không? Bao nhiêu câu hỏi đặt ra khiến tôi hơi nhức đầu, khẽ vuốt mồ hôi và đẩy nhẹ cửa lớp thì bất ngờ cánh cửa bật nhanh, 1 cậu bạn bước ra và vô tình đụng phải người tôi khiến cả hai loạng choạng ngã nhào xuống đất.

- Không sao chứ? Tất nhiên câu nói rất quen thuộc sau những cái ngã vô tình giữa 2 người không quen biết, anh chàng sẽ đứng dậy đưa tay đỡ người con gái lên và kèm theo câu hỏi đó. Nhưng ở đây, câu nói này xuất phát từ tôi, cậu bạn ngồi ôm đầu mãi, có vẻ đụng phải cánh cửa đau lắm nhỉ. Cậu bạn ôm đầu cúi gằm mặt xuống như sắp có 1 trận mưa ào xuống, nó khiến tôi bối rối không biết làm sao ngoài trừ việc trở mắt nhìn cảnh tượng này.

- Xin lỗi bạn nha, tại tôi đứng ngay cửa nên... bạn không sao chứ? - Tôi khẽ ngồi lại gần, lay lay kèm theo giọng nói có phần lo lắng thật. Nhưng bất ngờ bạn đó ngược nhanh lên, cười lớn kèm theo khuôn mặt châm chọc: “Đùa thôi”.

Đó là cách mà tôi và Bảo Bình làm bạn, 1 cậu bạn mà theo nhận xét của tôi là người khá vui tính nhưng có gì đó nhút nhát và yếu đuối. Chúng tôi ngồi gần nhau nên có thể trò chuyện và giúp đỡ nhau trong học tập, lớp rất thân thiện, tôi cảm thấy may mắn vì có thể hòa nhập với các bạn nhanh như vậy, và may mắn hơn là thầy Bach Dương làm chủ nhiệm, thầy là 1 thầy giáo tự tin, nhiệt tình và rất thương học sinh.

Vì trường là nội trú nên các học sinh sẽ ở lại trường Ice, vừa học cách chăm sóc rèn luyện bản thân cũng như học cách tự lập. Hết 1 tuần thì học sinh được sắp xếp trở về nhà và đầu tuần sẽ tiếp tục lên trường, và cứ thế. Đây được cho là điểm nổi bật của trường. Tôi được xếp chung phòng trong đó có tôi và 4 bạn nữ, việc kết thân dường như không khó như tôi tưởng tượng, các bạn rất hòa đồng, nếu nhớ nhà có thể điện thoại về cho gia đình nếu muốn. Buổi tối thường không được đi lang thang nhiều vì rất dễ lạc, trường khá nghiêm khắc trong chuyện này, cứ đến 7 giờ tất cả các thành viên trong lớp về lập tức về phòng mình và ít ai bước ra cửa trừ trường hợp đi vệ sinh hay gì đó.

Đồng hồ vừa điểm 7 giờ 30 phút, tôi cũng vừa tắm xong, bước vào phòng thì nghe nhiều tiếng thở dài từ phía các bạn, hỏi ra thì được biết ngày mai có 1 buổi kiểm tra quan trọng, đánh giá năng lực cũng như kỹ năng của bản thân nên ai cũng có vẻ lo lắng. Tôi hơi bất ngờ nhưng cũng cố trấn an các bạn trong khả năng của mình. Dem chuyện này đi hỏi bố thì nhận được câu trả lời giống các bạn, ngày mai sẽ có 1 buổi kiểm tra năng lực. bố khuyên tôi nên ngủ sớm, lấy sức mai tập trung cho kì thi, ngồi nói chuyện với bố như vừa uống liều thuốc bổ, nó khiến mình tỉnh táo và tâm trạng cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi thoáng nghĩ, ở nhà ông là 1 ông bố rất chu đáo và chăm sóc tôi tận tình, ở trường ông là 1 người tận tâm, nhiệt tình và lo lắng cho học sinh. Vô được

ngôi trường danh giá này khiến ông vô cùng tự hào về tôi. Vì lên trường tôi không thường xưng hô thân mật với ông nên chắc có lẽ ít ai biết được, thầy Bạch Dương chính là bố của tôi.

“Khi thật! Anh ta đã khóa cửa rồi.”

“Ai cơ?”

“Là Bảo Bình.”

Thần Nông dám mạnh vào cửa, vung chân đá lên tường để làm nguội cơn giận, bình tĩnh hơn một chút.

Lúc đó anh đã thấy, thấy được con người đó. Nấp vào một giá sách gần cửa, ai đó đã bước từ ngoài vào trong, trên tay là chùm chìa khóa, cùng với bộ đồng phục trường School Day, và ngay trên áo, là một bảng tên, dòng chữ Bảo Bình hiện rõ trước mắt anh.

“Vậy người đã gây ra mọi chuyện là Bảo Bình thật sao?” - Kim Ngưu nắm chặt gấu váy, nói như không thể nào tin được. Và Thần Nông gật đầu.

“Anh ấy đã nhốt chúng ta lại ở đây. Nhưng tại sao anh ta lại làm thế? Chúng ta đã làm gì sai?”

“Quan trọng là chúng ta phải thoát ra đây bằng cách nào.”

Kim Ngưu nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi. Đúng vậy, họ phải thoát khỏi đây, nhanh nhất có thể để cảnh báo với các bạn. Nhưng Thần Nông lúc này cũng có cảm giác như Kim Ngưu, vô cùng khó chịu và bứt rứt. Anh đã thấy được một thứ ở đây, đó là sự chết chóc.

Nơi đây chắc hẳn cũng đã thấm đẫm máu và xác chết, có thể nói căn phòng này chính là một trong những địa điểm đã xảy ra thảm họa.

“Thần Nông à, mau nhanh lên.” - Giọng nói Song Ngưu vang lên rõ mồn một bên tai Thần Nông khiến anh bừng tỉnh. Cô đang đứng trước mặt anh, nhìn anh với ánh mắt đầy hy vọng. - “Tôi biết ở đây có một lối ra.”

“Song Ngưu, chị làm ơn đừng thoát ần thoát hiện nữa được không?” - Thần Nông nắm chặt hai vai Song Ngưu như muốn giữ cô lại bên cạnh mình, không cho cô biến mất nữa.

Kim Nguu nhíu mày nhìn từng hành động của Thần Nông, và điều đó khiến cô khó chịu.

Song Nguu liếc mắt nhìn sang Kim Nguu một cái, một cái liếc chẳng có tí cảm xúc nào rồi nói, mắt vẫn đăm đăm nhìn cô lớp trưởng: “Trường đã mời những người bắt ma, họ làm những thủ thuật kỳ quái và cố gắng nhốt tôi lại, cố gắng làm tôi biến mất.”- Song Nguu Khẽ thở dài rồi quay về hướng Thần Nông nói với giọng phì cười: “Có lẽ họ nghĩ tôi là con quỷ dữ khát máu nên mới thẳng tay như thế nhỉ.”

Thần Nông bất ngờ, khẽ lắc đầu buồn bã. Phải, trong lúc anh và Kim Nguu loay hoay với các hồn ma và những điều dị thường tại Thư Viện CẤM thì ở bên dưới sân trường cô hiệu phó đã mời những Ghost Hunter đến và thực hiện những cuộc bắt ma lùng lầy mà họ đã từng làm. Ghost Hunter là một nhóm bắt ma nổi tiếng với những vụ án kì dị đến ghê rợn. Và lần này họ được mời đến School Day - Trường Ice của bốn năm sau - để giúp những học sinh cũng như thầy cô ở đây thoát ra khỏi “con ác mộng” kinh hoàng.

“Chị sẽ biến mất sao?” - Thần Nông buông thõng hai tay, người ngã khụy xuống đầy bất lực. Kim Nguu vội vã chạy đến bên anh, cô nhìn về khoảng không phía trước mắt mình, gắng từng tiếng một:

“Song Nguu, rốt cuộc là chuyện gì? Mau đưa chúng tôi thoát khỏi đây, ngay và lập tức.”

Nhưng rồi Nguu Nguu chợt cảm thấy chột dạ. Vì thật ngu ngốc khi cô ra lệnh cho một hồn ma, có thể giết cô bất cứ lúc nào.

Thế mà Song Nguu chỉ bình thản nhìn Thần Nông lắc đầu, không hề để ý gì tới cô gái còn lại: “Không, những việc họ làm không thể làm tôi biến mất. Vì họ chưa thực hiện được cái lý do mà tôi và các hồn ma ở lại đây. Những việc đó chỉ làm chúng tôi, hoặc là riêng tôi - nếu họ dồn hết vào một mình tôi - thì chỉ khiến sức mạnh của tôi ngày càng yếu dần mà thôi...”

Nói đoạn, Song Nguu từ từ ngồi xuống, nhắm mắt lại hồi lâu, sức mạnh của cô đang dần dần cạn. Mở mắt, cô đứng bật dậy và kéo Thần Nông lên: “Mau lên, lối ra ở đây!”

Kim Nguu đứng dậy theo Thần Nông, cô nắm chặt tay anh và bước từng bước về một giá sách trước mặt.

“Nào! Cậu hãy đẩy giá sách này sang phải, một cánh cửa sẽ xuất hiện. Cứ đi thẳng, sẽ có ngã ba, bên trái là phòng thí nghiệm Sinh, bên phải dẫn ra cửa chính của Thư Viện CẤM. Nếu không muốn bị phát hiện thì nên rẽ trái, nhưng

rẽ vào đó cậu...” - cô nhìn qua Kim Ngu sau đó liếc sang Thần Nông nói tiếp. - “... và cô ấy sẽ phải đối mặt với những linh hồn đã chết ở đó. Cậu sẽ ổn chứ?”

Trán Thần Nông thấm đẫm mồ hôi, anh cố gắng nói hết những suy nghĩ rời rạc của mình lại, anh nhắm mắt, bất giác bàn tay anh siết chặt bàn tay của Ngu Ngu. Cô nhú mày nhìn anh đầy lo lắng.

Thần Nông đang phải quyết định một điều gì đó. Một là rẽ phải và sau đó sẽ bị kẻ giết người phát hiện. Hai là rẽ trái và ra phòng thí nghiệm Sinh, đối mặt với một thử thách mà anh và đặc biệt là cô bạn cùng lớp của mình phải vượt qua. Liệu mọi chuyện có ổn không? Kim Ngu sẽ không sao chứ? Đối mặt với các hồn ma đã chết trong phòng thí nghiệm Sinh, có quá rùng rợn không? Thần Nông và Kim Ngu có thể bước vào đó không?

Nhiệm vụ của họ bây giờ là phải trốn khỏi đây, lập tức, và sau đó phải giải cứu mọi người. Không thể để kẻ đó nhanh tay hơn mình được.

Nhưng ai ngờ, tại phòng ngủ nam của lớp đặc biệt, một xác chết đã nằm gọn gàng trên giường. Thấm đẫm máu. Đau đớn đến tê dại...

“Tôi sẽ đi. Nhưng chị phải luôn ở bên cạnh chúng tôi.”

Song Ngu phớt lờ từ “chúng tôi” của Thần Nông, trả lời không chút do dự, gương mặt lạnh tanh: “Đi mau, tôi sẽ ở bên cạnh cậu.”

Thần Nông cùng Kim Ngu cố gắng hết sức đẩy cái giá sách trước mặt qua một bên, một cánh cửa phía sau hiện ra, dẫn vào một lối đi bí ẩn.

Thần Nông đưa tay nắm quanh tay nắm cửa lạnh buốt, hít một hơi thật sâu, anh mở cửa ra và cùng Kim Ngu bước vào. Cánh cửa đóng sập lại, bên trong đường hầm đầy bụi bặm, trên hai bức tường ở hai bên đầy những vệt màu đỏ. Cả hai rùng mình, khiếp sợ.

Thần Nông cứ cảm thấy phía sau lạnh lạnh, anh run người, miệng lẩm bẩm: “Song Ngu, chị vẫn đang ở đây chứ?”

Không có tiếng trả lời.

Song Ngu không hề có mặt ở đây, ngay bên cạnh Thần Nông như cô đã nói.

Hoặc là cô có bên cạnh anh, nhưng chỉ là không để anh nhìn thấy mình. Hoặc là sức mạnh của cô ma nữ đang dần dần yếu đi.

Bất chợt những tiếng cười đùa xen lẫn tiếng la hét than khóc vang lên, mọi thứ dần hỗn loạn.

Kim Nguu bỗng chốc cảm nhận được có một hơi ấm quanh bàn tay mình. Thần Nông siết chặt tay cô, khẽ nói: “Mau chạy thôi!”

Anh đã nhìn thấy một điều đáng sợ. Các hồn ma đang từ từ bao vây Thần Nông và Kim Nguu. Cả hai vọt chạy, đi xuyên qua các linh hồn như xuyên qua những màn sương mù dày đặc.

“Đồ điên, rẽ trái cơ! Cậu không biết phân biệt trái hay phải sao?” - Kim Nguu hét toáng lên và nắm cổ áo tôi giật ngược lại khi tôi dẫn cô ấy rẽ vào đường bên phải.

Cạch - một cánh cửa trước mặt Thần Nông và Kim Nguu, anh mở tung cánh cửa ra, đẩy Kim Nguu vào bên trong. Nhưng...

... Đám hồn ma đằng sau đã kéo Thần Nông trở lại. Bọn chúng có thể chạm vào Thần Nông bởi anh không phải là một con người bình thường. Không hề bình thường.

“Chết tiệt!”

“Thần Nông! Cậu bị sao thế?” - Tất nhiên Kim Nguu không hề thấy được gì ngoài Thần Nông đang gồng mình như bị cái gì đó thao túng.

“Mau đi đi!” - Dứt lời, cánh cửa đó đóng sập lại, chia cắt anh và cô bạn Kim Nguu tại hai nơi khác nhau, và ghê rợn y như nhau.

Kim Nguu ngồi bần thần ngay tại đó, cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa như đang chờ đợi. Chờ đợi Thần Nông xuất hiện. Nhưng đột nhiên một tiếng động kì lạ làm cô bừng tỉnh, giật mình, quay đầu lại.

Cô đang ngồi tại phòng thí nghiệm Sinh.

Mùi máu tanh sộc thẳng vào mũi cô. Một chất lỏng màu đỏ không biết từ đâu chảy dài tới chỗ cô đang ngồi. Kim Nguu vội đứng dậy, từ từ lui về cánh cửa. Cô đưa tay vịn tay nắm.

Nhưng không, không mở được. Cánh cửa đã khóa. Thần Nông đâu rồi? Cậu ấy đã bị gì?

Kim Ngu bắt đầu mất bình tĩnh. Đảo mắt xung quanh căn phòng. Thầm mong đừng cho cô thấy một xác chết nào tại đây. Kim Ngu bước từng bước chân nặng nề. Trong phòng có hai chiếc bệ trắng tinh ở hai bên và mỗi bên là năm chiếc ghế. Mắt Kim Ngu dần nhòe đi, cô không muốn nhìn thấy, cô không nghĩ căn phòng này chỉ là phòng thí nghiệm Sinh học, thí nghiệm các loài sinh vật, mà nói đúng hơn đây là phòng thí nghiệm... học sinh.

Nhìn theo thứ chất lỏng màu đỏ dưới sàn nhà từ một chiếc lọ thủy tinh bị vỡ. Kim Ngu thở phào nhẹ nhõm và nghĩ thì ra đây chỉ là máu của động vật được đựng trong chiếc lọ thủy tinh kia. Nhưng khi đôi mắt cô lướt qua hai bệ màu trắng trước mặt, hai thi thể học sinh với bộ đồng phục Trường Ice trên đó, gương mặt không còn nguyên vẹn, tay chân đều bị dập nát, máu cứ rơi tòn tòn từ trên xuống.

Kim Ngu che miệng lại, không thốt được nên lời.

Cái quái gì đang xảy ra thế?

“Hắn ta đã trở về...”

“Thảm họa đã trở lại...”

“Hãy ở lại đây với chúng tôi...”

“Cậu thuộc về chúng tôi, chúng tôi sẽ không cho cậu rơi vào tay hắn...”

Thần Nông nhíu mày, mắt vẫn nhắm tịt, mọi thứ đều đen tối, chỉ còn nghe được những giọng nói kỳ lạ vang lên ngày một nhiều bên tai anh. Thần Nông vẫn ở đấy, nằm trong hầm một mình. Một mình? Không hề...

Anh mở dần đôi mắt ra, những thứ mờ mờ ảo ảo dần dần hiện rõ trước mắt anh. Những linh hồn của học sinh Trường Ice bốn năm trước. Nhưng họ không giống Song Ngu, họ giống như đang thèm khát cái gì đó, giống như là đã bị bỏ đói lâu năm, giờ chỉ chờ đợi con mồi xuất hiện.

Và Thần Nông đang chính là con mồi đó.

Nhưng...

“Tà ma bắt hồn? Bọn họ đều đã thay đổi?”

Giọng nói của Song Ngu vang lên bên tai Thần Nông. Anh ngồi bật dậy, không thấy cô đâu. Nhưng anh có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo, cô đơn rất quen thuộc. Song Ngu chắc chắn đang ngồi bên cạnh anh.

“Tà ma bắt hồn?” - Thần Nông hỏi và đúng như anh đoán, Song Ngu trả lời, và cô ấy đang ngồi rất gần anh.

“Họ chịu đựng nỗi oan ức này quá lâu, không có cách nào giúp họ đầu thai. Chỉ có cách bắt đi linh hồn của một người, đem xuống Cõi Chết để làm vật trao đổi. Một vật để thế thân.”

“Trao đổi? Trao đổi linh hồn của người khác để được đầu thai sao? Này! Chuyện này nghiêm trọng đấy, chị mau hiện ra đi.” - Thần Nông bắt đầu hoảng, đứng dậy nhanh đến chóng mặt, đưa tay quờ quạng khắp nơi, chỉ mong chạm được Song Ngu.

Song Ngu hiện ra, mờ ảo như một làn sương bên cạnh Thần Nông: “Sức mạnh của tôi đang dần yếu đi.” - Song Ngu giải thích, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đám tà ma phía trước. Lúc này Thần Nông mới cảm thấy có một cái gì đó lạnh lạnh bao quanh bàn tay anh. Song Ngu đã nắm chặt tay Thần Nông từ lúc nào, cánh tay nhỏ bé, bàn tay nhỏ bé mờ mờ ảo ảo đang nắm chặt bàn tay to lớn của Thần Nông như muốn cố hết sức bảo vệ nó. Song Ngu chột nhếch môi, ánh mắt nhìn phía trước nheo lại: “Và dường như họ cũng vậy.”

Thần Nông nhìn Song Ngu, rồi từ từ dời mắt anh chuyên hướng nhìn về phía trước. Đám tà ma ngày càng nhiều, bọn họ chen chúc với nhau rất đông. Ngày càng mờ dần như một màn sương mờ muốn bao phủ lấy anh.

Nhưng mà...

Sao lại nhiều hồn ma đến thế?

Một sự thật lại được mở ra. Lúc này Thần Nông mới biết chính mình và những người bạn kia đã lâm vào một mối nguy hiểm mà đáng ra họ không nên đặt chân vào quá sâu.

Và có điều... “Thảm họa Trường Ice” không hề chỉ xảy ra vào bốn năm trước.